



**Nestoris Nouariensis vocabula suis locis: &
s[e]c[un]d[u]m Alphabeti ordinem collocata ...**

Nestor, Dionysius

[Straßburg], 1507

VD16 VD16 ZV 4606

A ante N

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98842](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98842)

Margiae terrarū porregerat amphitrite. Clau-
dius de rapto proserpinæ: Etia Nereia Glauco
Neptunū gremio complectitur amphitrite.
Amphimacer. Require in dicti. Amphimachus.
Amphibracus. Requi. in dic. Amphimachus:
Amphimacer & amphimacer declinari in re-
cto pōt. & cū i latīo: & cexili scribī. Pes est tribus
syllabis cōstās: prima & vltima longis: media
breui: vt est apud Iuuenalē: Magnaq; debetur
violato poena caduceo.

Amphimachus cū i latīno & ch aspirato: filius
fuit Amphiarai vatis. Amphibrachus cū i lati-
no: & ch aspirato: pes est tribus constans sylla-
bis: prima & vltima breuib; media longa
Amplexor deponēs est verbū: qd' tñ Priscia. tra-
dit esse cōe: Lucilliū inducēs dicens. Quin am-
plexer qui velut. ego nō sinam me amplectier.
Cicero tamē amplexo protulit: quom p Clu-
entio ait: auctoritatē censorum amplexa.

Amplexo. Require in dictione Amplexor
Amplustre cū in ante p scribī: teste Priscia. dicē
te Iuue. videret; trirēmis amplustre. Dicta sunt
amplustria (auctore Pompeio) quasi amplius
sint q̄ necessaria vsu euenirent. Scribī nōnunq̄
aplustre absq; m: cū primā corripit syllabam
qd' græcū quidā voluit esse vocabulū: cōpo-
nitq; ex α & π λέω nauigō: ac si nauigationi
necessaria non sint. Nā nauis ornāmēta sunt:
quæ vltra indigentia nauigationis nauis adhi-
benī. Nec ab appello apellis deducit: vt Vgu-
tio somniauit. Et facit in ntō plurali. accō: vrō:
aplustra & aplustria. Germanic⁹ Cæsar in Ara-
to. Fulgēt aragoe stellis aplustria puppis. Mar-
cus Manilius lib. i. Incipit arguāq; ratē p aplu-
stria sūma. Cæsar in arato. Puppis absumptis
fluitantia quærere aplustra. Syllius libro. x. Et
transstra: & mali: laceroq; aplustria velo.

A ante N

Anapius cū i post p tetrasyllaba dictio a solino
ponit: fluuius est Siciliæ: qui ab Oui. Anapus
scribī: ait em li. ij. de pōto. Quaq; suis Cyanen
miscet anapus aquis. Idē lib. fastor. iij. Præte-
rit & Cyanē & fontes lenis anapi. Hic etiā ana-
pis qñq; vocat. Vñ Cyane proserpinæ comes
apud eundē Oui. loquēdo plutoni lib. v. meta.
ait: Et me dilexit anapis. Exorata tñ nec vt hæc
exterrita nupli. & facit in grō anapidis.

Anapis. Reg. in dic. Anapius. Anapus. Ibidē
Anas. atis. Require in dictione Annus
Anchises & anchisa in recto declinari pōt: teste
Seruio sup lib. iij. ænei. fuit pater Aeneæ. & cū
ch aspirato & i latīno scribī.

Anchisa. Require in dictione Anchises.
Ancyle cum y græco scribī. Huius em nominis
etymologia luba in monumentis (vt in Pom-
piliij vita scribit Plutarchus) a græco deducit.

Alij cū i latīno ancile scriptū: latīnūq; volūt
esse vocabulū: dictū q̄si ancilū: eo q̄ ex vtroq;
latere recū sicut erat: vt etiā hoc disticho Oui
di. testat: Atq; ancile vocat qd' ab oī pte recū sicut
Quaq; oculis spectes angulus oīs abest. Virg.
li. ænei. vij. Succinctus trabea læuaq; ancile ge-
rebat. Et ponit qñq; adiectiue: vt est apd Iuue.
sary. ij. clypeis ancilib; Declinat nōnunq̄ & hoc
ancilū scd in analogiā: dicēte Ho. in. ij. car. An-
ciliorū noīs & togæ: de quo tñ latius dicemus
lib. vij. Ancilla cū i latīno & duplicato l scribī
Ancillæ (inquit Festus) dictæ ab anco Martio.
q̄ is bello magnū scēminarū numerū cepert:
siue vt idē pgr adeo sic appellant: q̄ antiq an-
culare dicebāt p ministrare. Ex q̄ dñ quoq; ac-
deæ ferunt col: quib; nōia sūt ancili & ancilæ
Ancilæ cū i latīno. Requi. in dicti. Ancyle.

Ancilum. Ibidem. Ancilla. Ibidem.

Ancona. Require in dictione Ancon
Ancon hui⁹ anconis cū cexili scribī: vrbs est pi-
ceni sup adriatico mari posita: de qua Plin. lib.
iij. na. hist. a siculis (inquit) Ancon colonia p
mōtorio Cimmerico apposita est in ipso flecē
tis se oræ cubito. Ancon em apud nos cubitū
indicat. Solinus. Ancon quis ignorat a siculis
cōditā Et cū apud Siciliā plures fuerint doriē-
sū colonizæ: a quib; ædificari poruit. Dixisse vi-
deī Iuue. sary. iij. Ante domū veneris quā do-
rica sustinet ancon. Nā venus hui⁹ vrbs olim
patrona fuit: ad quā Catullus ait. O quæ ceru-
leo creata ponto. Quæ sanctū in daliū: Thuri-
osq; aptos. Quæq; ancona: Gnidūq; arenosa
colis. Et ab α γ α ω v accō græco: nostri postea
hæc ancona hui⁹ anconæ declinauerunt.

Anculare. Require in dictione Ancyle.

Anculæ. Ibidem. Anculi. Ibidem.

Andron. Require in dictione Andros.

Andros insula ē vicina Samo: quæ aliæ adiacet
ex opposito ad ephesū: de qua meminit Iuue.
sary. iij. quom ait. Hic Andro. ille Samo. Oui.
metamor. xij. Et totidē natis andros fraterna
posita est. Andron oppidū est inferioris regio-
nis Nili: vt Ptolemæus ostendit.

Anger genus est serpentis. & cruciator siue spar-
tharius dī. est & eodē noīe fluuius Illyricus.

Angiportum. Requi. in dictione Angiportus.

Angina. Require in dictione Aegina

Ango. gis facit in supino actū: ac etiā vt quidā
volūt anxum. Nā (teste Prisci.) anxus pncipiū
p auctus nōnulli ptulerūt. Anxietas & anxitu-
do in vno fæto accipi pñt: vt scribit Marcellus
Tullius derepub. li. ij. Quartaq; anxitudo pna
ad ludum: & moerens semp ipsa se sollicitans.
Angiportus qrti ordinis: & hoc angiportū: de-
clinari pōt: testib; Plini. li. i. artis grāmaticæ: &
Ser. Teren. in adel. Id quidē angiportū non est

B iij

peruii. Idē in phor. Sed hinc cōcedā vos tran-
sire in angiportū hunc proximū. Iter est cōpen-
diarium in oppido: vt scribit Festus.

Anguis mascul. gen. est: teste Prisci. dicēte Virgi.
Frigidus o pueri fugite hinc latet anguis in her-
ba. Quinetiā sce. ge. compit. Valerius Ma. li. i.
Lucius Sylla cōsul sociali bello cū in agro No-
lano ante pretoriū imolaret: subito ab vna pre-
arā prolapsā anguē pspexit: qua visa posthu-
mū haruspiciū hortatur: cōtinuo exercitū in ex-
peditionē eduxit: ac fortissima castra: Samnicū
cepit. Anguis format p diminutionē anguicu-
lus. Nā (vt dicit Prisci.) Anguilla diminutiū
nō est: est formā diminutiū habere videatur.
Tullius de finibz bonorū & malorū lib. v. Ser-
pere anguiculus: natate anaticulos: volare me-
rulas: cornibz vti videmus boues: apes aculeis.
suā deniqz cuiqz naturā esse ad viuendū ducē.
Aquatū pprie angues sunt: vt scribit Seruius
Anguiculus. Require in dictione Anguis.

Anguilla. Ibidem.

Anyger & anygrus in recto dedinari pōt. & cū
y græco scribit. fluuius est Thessaliæ: cui⁹ me-
minit Oui. lib. metamor. xv. Nūc quas contin-
gerenolis: Fundit amygrus aquas.

Anygrus. Req. in dic. Aniger.

Anima. Require. in dicti. Animus.

Animus est (vt tradit Marcel.) quo sapim⁹: aīa
y o qua viuimus. Vñ Accius in epigone. Sapi-
mus aīo: fruimur aīa. Nōnunq̄ & p corpe aīa
ponit: vt est apud Virg. ænei. ix. Egregias aīas
que sanguine nobis Hanc patriā peperere suo.
In quo etiā nouū: qz patriā posuit pro regione
vel terra vrbs aparentū sit. Qñqz etiā p habitu
vel odore aīa accipit. Virg. geor. ij. animas &
olentia Medi Ora fauēt illo: & senibz medicant
anhelis. Plau. i. asinaria. An feret aīa tue vxorē
Aīa itē aqua intelligit. Plau. in amphi. Ni ego
illi puteo si occipso animā oēm intertraxero.
Rursus aīa & p vento capit. Lucre. x. Auratū
qz leues aīe calidiqz vapores. Plau. in aulularia
Necquid animæ emittat dormiēs. Aīa & pro
aere vsurpat. Vir. in bucco. Nāqz canebat vti
magñū p inane coacta. Semina terrarūqz aīeqz
marisqz fuissent. Aīa (teste Vale. Probo) facit i
dō pti & abtō animabz. Vñ Hiero. in li. Iosue
ca. xiiij. Timuim⁹ ergo valde & puidim⁹ ani-
mabz nostris: vestro terrore cōpulsū. Laurētius
aut lib. elegantiæ. i. dicit qz facit animis. Nā &
Cice. ad vxorē & filiā scribēs: duabz animis su-
is dixit. & (vt tradit in eptione Priscia.) cū ani-
mus cōposita: secūda & ter. decli. declinari pōt
vt Magnanimus: Inanimus: vnanimus: æquis-
nimus: Longanimus.

Anien. Require in dictione Anio.

Anio & anien in recto declinari pōt: teste Prisci.

Hora. i. car. Et pcepto anio atqz Taburni lucus
& vnda. Cato. Nō min⁹ qndecim ab vrbe mi-
libus annien abest fluui⁹. Anius ppriū fuit re-
gis nomē in Delo: cui⁹ meminit Virg. ænei. iij.
Rex Anius: rex idē hominū Phœbiqz sacerdos
Anius. Requi. in dicti. Anio.

Anaticulus. Require in dictione Annus

Anatinus. Ibidem.

Anellus. Ibidem.

Anhelus. Ibidem

Annicilla. Ibidem

Anicula. Ibidem.

Annus cū duplicato n scribit: nec ab αμ pposi-
tione format: vt Vgu. voluit: sed (auctore Pō-
peio) ex græco trahit: qd illi εἰς ov dicit. Vel
(vt tradit Ser.) annus dictus est: qz in se redeat:
quasi anulus: dicēte etiā Vir. Atqz in se sua per-
vestigia vertit annus. Anulus in alio scato cū
vnico n ab omnibz scribit: cui⁹ diminutiū est
anellus. Hora. ser. xvij. saepe notatus: Cū tribz
anellis modo leua prisc⁹ inani. At y o anhelus
adiectiū cū aspiratiōe in media syllā. & vnico
l scribit. Nā ab halo. las descēdit: qd (vt Apul.
placet) cū aspiratione annotat. Virg. geor. ij. Et
olentia medi Ora fouēt illo: & senibz medicant
anhelis. Hec anus hui⁹ anus cū vnico n scribit
cū primā corripit. Antiqui tñ (testibz Non. &
Priscia.) hæc anus hui⁹ anus: huic anui declina-
bāt. Vñ Cato de liberis educandis ait: Eā nutri-
cē oportet esse adulescētē. Anuis em vt sanguis
deterior: sic & lac. dicta est aut anus (auctore Fe-
sto) vel annorū multitudine: vel ex α & vo u o
sensus velēter hui⁹: quasi sine sensu sit anus.
Et format p diminutionē Anicula & Anicilla:
teste Varrone lib. ij. de analogia. anus hui⁹ ani-
mascul. ge. est primā pducit: cū vnico tñ n scri-
bit: & p nate ponit vel secessu. Est etiā An⁹ flu-
uius Calaicorū Bracariorū: vt ostendit Prole.
Anas hui⁹ anatis cū vnico n auis est nota. Mar-
tia. Est anatis habens uropygiū macræ: & for-
mat diminutiue anaticulus. Cice. de finibz li. ij.
Serpere anguiculus: natate anaticulos: volare
merulas: cornibz vti videm⁹ boues. Vgu. autē
anatis pullū anatinū vocat. Est etiā anas hispa-
niæ fluui⁹: teste Prole. Anatem etiā (vt scripsit
Pompeius) morbu anuū dicebāt: sicut senium
morbu senum.

Anser apud antiqz tā ma. q. sce. ge. fuit ocha dī
Antica media pducta: pars est prioris spaci in
augurio suspiciēdo: teste Ser. posterior aut ps-
postica vocat. Teste em Fe. in dictiōe. Posticū:
dextera antica: sinistra y o postica dī. Sic etiam
(vt subdit) ea celi pars qua sole illustrat ad me-
ridiē: antica vtiqz nōiā. Quæ aut ad septentri-
onē est: postica appellat. Et (vt idē pgit) quæ di-
uidit in duas ptes: orientē atqz occidentē antica
& postica vocant. Anticū hostiū dī in anterio-
ri parte ædiū. Deniqz ingt idē Festus: quæ ante

vos antica: & quæ post nos sūt postica dicunt.
Anticum. Requi. in dictione Antica.

Antidotū neu. ge. & antidotus fce. declinari pōt
Gellii li. xiiij. noctū atticarū de anathibz loquēs
ait: Huius regis antidotus celebratissima est: q̄
mithridates vocat. Optimū est cōtra venenum
remediū. Et dici potest, ex contrario datū. Nam
contraria contrarijs curantur.

Antidotus. Require in dictione Antidotū

Antiochea. Requi. in dicti. Antiochia

Antiochenus. Ibidem. Antiochenus. Ibidem

Antiochia cū t exili & i latino & ch aspirato: se-
quēte etiā i latino: & antiochea cū e in penult.
teste Prisci. & scribi & efferrī pōt: sicut alexan-
dria alexandrea: de q̄ vidimus. & Nicia & Ni-
cea: de qua in ipsa dictione differem⁹. Nomen
fuit duarū vrbū: quare vna est iuxta persicū si-
nū: alia in Syria: teste Plin. lib. vi. natura. histo.
Aliā ponit Ptole. vrbē in cilicia. Ab antiochia
fit antiochenus & antiochenus.

Antipater huius antipatris vī antipatri tertia &
secun. decli. declinari pōt. Hiero. in plogo sup
Abdiā pphē. Hāc Herodes rex antipatris fili⁹:
in honore Augusti Cæsaris græco noīe voca-
uit Augustā. Petrus Riga in lib. Machabeorū:
Antipatro Cæsar arma mouere iubet. Cū t exi-
li: & i latino scribitur.

Antiphates cū i latino & t exili scribit. & facit in
grō antiphatis vel antiphagē: & penultimā cor-
ripit. Silli li. xiiij. post durū antiphata sceptrū
& cyclopea saxa. Vir. ænei. viij. pri. ū anti-
phatē: is em̄ primus agebat. ppriū fuit viri no-
mē: q̄ Antiphateus (teste Prisci.) vocatus est.

Antiprosis cū i latino vtrobiq; & t exili scribit.
Figura est quom scs casus p casu ponit: vt est
apud Virg. Vrbē quā statuo vestra est.

Antiphesis cū i latino vtrobiq; & th aspirato: fi-
gura est qn lra p littera ponit: vt olli pro illi.

Antistes cōis ge. est: & si scēm. habeat Antistita.
Quidi. meta. xiiij. Combiberat tractaq; comis
antistita phœbi. i. sacerdos vel sacrificula.

Antistita. Requi. in dicti. Antistes.

Anulus. Requi. in. dic. Annus.

Anuis. Ibidem.

Anus. Ibidem.

Anxietas. Requi. in dic. Anxo.

Anxirudo. Ibidem.

Anxitus. Requi. in dic. Anxur.

Anxur hui⁹ anxuris tā maf. q̄ neu. ge. est. Mar/
siue saluiferis candidus anxur aquis. Enni⁹ &
Volsus pdidit anxur. Hor. ser. v. Milia quom
pransi tria repimus: atq; subimus Impositum
saxis late cadentibz anxur. Vrbis est: quæ (vt di-
cit Livius) nūc Tarachynæ sunt: cur⁹ meminit
Luca. li. iij. Iaq; & præcipites supauerat anxu-
ris arces. Anxyrus cū y græco scribit. cōponit

q; ex ἀνξυρ: qd ē sine: & ὕπο: rado: q̄si absq;
rafura sit & imberbis. A cāpanis lupperer vo-
cat. Et corripit mediā. Vir. ænei. viij. Quis lup-
piter anxyrus aruis Præsider.

A ante P

Apamea cū vnico p & e in penultima scribit. In
sula est: teste Plin. a Tygri fluuio circūfusa: cui
antiochius id nomē a suæ matris nomine: quæ
Apamea vocabatur: imposuit.

Apamia cū vnico p & i latino: nomen est duarū
vrbū: teste prole. quarū vna est in Bithynia
Asiæ minoris prouincia: quæ & Cælene appel-
lata sunt. Altera aut Apamia in parthia est.

Aperio cū vnico p scribitur: cū primā corripiat
syllabā. Virg. geor. i. Candidus auratis aperit
quom cornibus annū Taurus. Aperio facit in
futuro indicatiui aperiam & aperibo: teste No-
nio: Pomponiū inducente dicentem. Aperibo:
non possum pati.

Aperula. Require in dictione Apex.

Apedibus. Requi. in dictione Abextis.

Apes. Ibidem.

Apelles cū vnico p & duplicato l scribit. ppriū
fuit nomen pictoris eximij. Et facit in grō apel-
lis vel apelleis: teste Priscia. de quo Ouidius de
arte. Si venerē couis nunq̄ pinxisset Apelles.

Apella similiter cū vnico p & duplicato l dici po-
test sine pelle: quo nomine iudei circumcisi ap-
pellati sunt: dicente Horatio sermone. v. credat
iudæus apella.

Apex pprie (teste Ser.) dicitur in summo flāmē
pileo virga: in cuius extremitate modica lana
est: & interdū summitas pilei intelligitur. Vir.
libro. ij. æneidos. Ecce leuis summo de vertice
visus Iuli. Fundere lumen apex: Ab apice fit di-
minutiue Apiculum: dicente Pompe. Apiculū
filum: quo flamines velatum apicem gerunt.
Vgutio dicit: q̄ apex format diminutiue Api-
culus. Apices item pro litteris ponuntur. Apes
& apis in recto: teste Prisciano declinari potest:
Ouidius libro. iij. metamor. Non apis inde tu-
lit collectos sedula flores. Nam si apes dixisset:
versus stare non posset. & facit in genitiuo plu-
rali apum ac etiā apium. Iuuenalis: Examenq;
apum longa confederit vna. Ouidi. lib. meta.
xv. Melliferarum apium sine membris corpa
nasci. Apes vel apis in recto: per diminutionē
format apicula. Vgutio aut vult: q̄ ab ea quæ
est apes in recto: formetur apacula: quod nusq̄
legit ab apis apicula: Nec tamē intelligit Vgu.
q̄ etiā a terminatis in es fiat in aliquibus dicti-
onibus diminutiui in icula: in aliquibus sedm
regulā in ecula: vt apes apicula: Sedes sedicula:
cædes cædicula: ædes ædicula. fides fidicula: de
q̄b; duob; postremis alibi differem⁹: nubes nu-
becula: vulpes vulpecula. Terminata i is scēm